UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (seitsemäs jaosto)

21 päivänä heinäkuuta 2011 *

Asiassa C-284/10,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Tribunal Supremo (Espanja) on esittänyt 20.4.2010 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 7.6.2010, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

**Telefónica de España SA**

vastaan

**Administración del Estado**,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (seitsemäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. Šváby sekä tuomarit J. Malenovský ja T. von Danwitz (esittelevä tuomari),

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

julkisasiamies: N. Jääskinen,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 19.5.2011 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Telefónica de España SA, edustajanaan procurador J. A. García San Miguel y Orueta, avustajanaan abogado M. Ferre Navarrete,

– Espanjan hallitus, asiamiehinään J. M. Rodríguez Cárcamo ja M. Muñoz Pérez,

– Portugalin hallitus, asiamiehinään L. Inez Fernandes ja S. Gonçalves do Cabo,

– Euroopan komissio, asiamiehinään G. Braun ja G. Valero Jordana,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

**tuomion**

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee telepalvelualan yleisten valtuutusten ja yksittäisten toimilupien yhteisistä puitteista 10.4.1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/13/EY (EYVL L 117, s. 15) 6 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Telefónica de España SA (jäljempänä Telefónica) ja Administración del Estado ja joka koskee maksuunpanopäätöksiä, jotka Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones (telemarkkinaneuvosto, jäljempänä CMT) on tehnyt vuoden 2000 osalta saadakseen suorituksen maksusta, joka yleisten valtuutusten ja yksittäisten toimilupien haltijoiden on maksettava telepalvelujen suorittamisesta kolmansille osapuolille.

## Asiaa koskevat oikeussäännöt

*Unionin oikeus*

Direktiivi 97/13

3 Direktiivin 97/13 johdanto-osan ensimmäisen perustelukappaleen mukaan sillä tavoiteltiin ”telepalvelujen ja televiestintäinfrastruktuurien täydellistä vapauttamista 1 päivään tammikuuta 1998 mennessä tietyille jäsenvaltioille myönnettävin siirtymäkausin”.

4 Saman direktiivin johdanto-osan kolmannen perustelukappaleen mukaan ”olisi luotava yhteiset puitteet jäsenvaltioiden myöntämille telepalveluja koskeville yleisille valtuutuksille ja yksittäisille toimiluville”.

5 Direktiivin 97/13 johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa täsmennettiin, että ”valtuutuksiin liittyvät ehdot ovat tarpeen, jotta saavutettaisiin yleistä etua palvelevia tavoitteita televiestinnän käyttäjien hyödyksi” ja että ”telealan sääntelyjärjestelmä[ssä] – – olisi otettava huomioon tarve helpottaa uusien palvelujen käyttöönottoa sekä teknisten parannusten laaja-alaista käytännön soveltamista”.

6 Saman direktiivin johdanto-osan viidennen perustelukappaleen mukaan direktiivin ”vaikutus uusien toimijoiden tuloon markkinoille on siten merkittävä osa tietoyhteiskunnan kehittämistä”.

7 Direktiivin 97/13 johdanto-osan 12 perustelukappaleessa todettiin, että ”yrityksille osana valtuutusmenettelyjä määrättävien maksujen on perustuttava puolueettomiin, ketään syrjimättömiin ja avoimiin arviointiperusteisiin”.

8 Direktiivin 6 artiklassa säädettiin yleisiin valtuutuksiin liittyvistä menettelyistä perittävistä maksuista seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valtuutusmenettelyjen osana yrityksiltä perittävillä maksuilla on ainoastaan tarkoitus kattaa sovellettavan yleisen valtuutuksen myöntämisestä, käsittelystä, valvonnasta ja täytäntöönpanosta aiheutuvat hallinnolliset kulut, sanotun kuitenkaan rajoittamatta liitteen mukaisia yleispalvelun tarjoamiseen liittyviä maksuja. Näitä maksuja koskevat tiedot on julkaistava asianmukaisella ja riittävän yksityiskohtaisella tavalla, jotta ne ovat helposti saatavilla.”

9 Saman direktiivin 11 artiklan 1 kohdassa säädettiin yksittäisistä toimiluvista perittävistä maksuista seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että osana valtuutusmenettelyä yrityksille määrättävillä maksuilla pyritään ainoastaan kattamaan sovellettavan yksittäisen toimiluvan myöntämisestä, käsittelystä, valvonnasta ja toimeenpanosta aiheutuvat hallinnolliset kulut. Yksittäistä toimilupaa koskevien maksujen on oltava suhteessa tehtyyn työhön, ja ne on julkaistava aiheellisella ja riittävän yksityiskohtaisella tavalla [tietojen] saattamiseksi helposti saataville.”

Direktiivi 2002/20/EY

10 Sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja koskevista valtuutuksista 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/20/EY (valtuutusdirektiivi) (EYVL L 108, s. 21) johdanto-osan 31 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”– – Sovellettavien hallinnollisten maksujen olisi oltava yleisvaltuutusjärjestelmän yleisten periaatteiden mukaisia. Esimerkki vaihtoehtoisesta maksujen määräytymisperusteesta, joka on oikeudenmukainen, yksinkertainen ja avoin, voisi olla liikevaihtoon liittyvä jakautumisperuste. Hallinnollisten maksujen ollessa hyvin alhaiset kysymykseen voivat tulla myös kiinteät maksut tai maksut, joissa kiinteämääräinen perusmaksu yhdistyy liikevaihtosidonnaiseen tekijään.”

11 Kyseisen direktiivin 12 artiklassa säädetään kyseisistä hallinnollisista maksuista seuraavaa:

”1. Yleisvaltuutuksen mukaisesti palvelua tai verkkoa tarjoaville tai käyttöä koskevan oikeuden saaneille yrityksille asetetut hallinnolliset maksut on:

a) määriteltävä niin, että ne kattavat kokonaisuudessaan ainoastaan yleisvaltuutusjärjestelmän, käyttöä koskevien oikeuksien ja 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen erityisvelvollisuuksien hallinnoinnista, valvonnasta ja toteuttamisesta aiheutuvat hallinnolliset kustannukset – – ja

b) määrättävä yksittäisille yrityksille puolueettomalla, avoimella ja oikeasuhteisella tavalla, jolla –– hallinnolliset lisäkustannukset ja niistä aiheutuvat maksut saadaan mahdollisimman pieniksi.

2. Jos kansalliset sääntelyviranomaiset perivät hallinnollisia maksuja, niiden on julkaistava vuosikatsaus hallinnollisista kustannuksistaan ja perittyjen hallinnollisten maksujen kokonaismäärästä. Näitä maksuja on tarkistettava asianmukaisesti perittyjen hallinnollisten maksujen kokonaismäärän ja hallinnollisten kustannusten välinen erotus huomioon ottaen."

*Kansallinen lainsäädäntö*

12 Televiestinnästä 24.4.1998 annetun yleisen lain nro 11/1998 (BOE nro 99, 25.4.1998, s. 13909; jäljempänä laki nro 11/1998) 71 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Palveluiden suorittamista kolmansille osapuolille koskevan yleisen valtuutuksen tai yksittäisen toimiluvan haltijan on maksettava valtiolle vuosimaksu, joka on suuruudeltaan enintään 2 promillea kyseisen haltijan liiketoiminnan bruttotuloista ja jolla pyritään kattamaan tässä laissa käyttöön otetun toimilupiin ja yleisiin valtuutuksiin liittyvän järjestelmän soveltamisesta, hallinnointi mukaan luettuna, [CMT:lle] aiheutuvat kulut, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 39 §:n ja III osaston mukaisia operaattoreille määrättäviä maksuja yleispalvelun rahoittamiseksi.

Edellisessä momentissa bruttotuloilla tarkoitetaan kokonaistuloja, jotka toimiluvan tai valtuutuksen haltija saa televiestintäverkkojen hyödyntämisestä tai televiestintäpalveluiden suorittamisesta tämän lain soveltamisalalla.

Maksu tulee suorittaa vuosittain. Maksumenettelystä säädetään asetuksella.

Edellisessä momentissa säädetyn perusteella valtion talousarviolaissa määritetään vuosittain operaattorin liiketoiminnan bruttotuloihin sovellettava prosenttiosuus ottamalla huomioon maksun perimisestä saatavien tulojen sekä yksittäisten toimilupien ja yleisten valtuutusten myöntämisestä ja kyseisten lupien käytön valvonnasta aiheutuneiden kulujen välinen suhde tässä pykälässä säädetyn maksun määrän vahvistamista koskevan enimmäismäärän mukaisesti.

Talousarvioon otettujen maksutulojen ja todellisuudessa saatujen tulojen välinen erotus on otettava huomioon, kun prosenttiosuutta lasketaan tai nostetaan seuraavan vuoden valtion talousarviolailla. Tavoitteena on oltava tasapainon saavuttaminen maksun perimisestä saatavien tulojen ja [CMT:n] edellä mainitusta toiminnasta aiheutuvien kulujen välille."

13 Viimeksi mainittu säännös pantiin täytäntöön laissa nro 11/1998 käyttöön otettujen maksujen sääntelystä 31.7.1998 annetulla kuninkaan asetuksella nro 1750/1998 (BOE nro 205, 27.8.1998, s. 29227), jonka 3–8 §:ssä säädetään seuraavaa:

"*3 §* Maksun perusteena oleva toimi

Maksun perusteena oleva toimi koostuu [CMT:n] toiminnasta, jossa on kyse palveluiden suorittamista kolmansille osapuolille koskeviin yleisiin valtuutuksiin tai yksittäisiin toimilupiin liittyvän järjestelmän soveltamisesta.

*4 §* Maksuvelvolliset henkilöt

Maksuvelvollisia ovat luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt, jotka ovat palveluiden suorittamista kolmansille osapuolille koskevien yleisten valtuutusten ja yksittäisten toimilupien haltijoita.

*5 §* Maksun määräytymisperuste

Maksun määräytymisperuste muodostuu kyseisen vuoden liiketoiminnan laskutetuista bruttotuloista sellaisina kuin ne on määritelty [lain nro 11/1998] 71 §:ssä.

*6 §* Maksukanta

Aluksi sovellettava maksukanta määritetään 3 siirtymäsäännöksen 1 momentissa, mutta myöhemmin sovelletaan kyseisellä hetkellä voimassa olevan lainsäädännön nojalla sovellettavaa maksukantaa.

*7 §* Maksun määrä

Maksun määrä lasketaan soveltamalla maksun määräytymisperusteeseen voimassa olevaa maksukantaa, josta on säädetty vastaavissa valtion talousarviolaeissa.

*8 §* Suoritusaika

Maksu suoritetaan 31. joulukuuta vuosittain.

Jos kuitenkin valtuutuksen tai toimiluvan voimassaolo päättyy haltijasta johtuvasta syystä aiemmin kuin 31. joulukuuta, maksu suoritetaan voimassaolon päättymispäivänä.”

**Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys**

14 Telefónica nosti Audiencia Nacionalissa CMT:n sitä koskevista maksuunpanopäätöksistä hallintoriita-asiaa koskevan kanteen, joka hylättiin kyseisen tuomioistuimen 10.2.2004 antamalla tuomiolla sillä perusteella, että maksun perusteena oleva toimi eli yleisten valtuutusten tai yksittäisten toimilupien hallussapito sekä maksun määräytymisperuste, joka muodostuu valtuutuksen tai toimiluvan haltijan saamista

bruttotuloista, vastasivat täysin toisiaan. Telefónica teki kyseisestä tuomiosta kassaatiovalituksen Tribunal Supremoon.

15 Koska Tribunal Supremo katsoi, että sen käsiteltäväksi saatetun oikeusriidan ratkaiseminen riippuu direktiivin 97/13 tulkinnasta, se päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Sallitaanko direktiivissä [97/13] ja erityisesti sen 6 artiklassa se, että jäsenvaltiot määräävät yleisen valtuutuksen haltijalle maksettavaksi vuosimaksun, joka lasketaan prosenttiosuutena kyseisen vuoden liiketoiminnan laskutetuista bruttotuloista ja joka on suuruudeltaan enintään 2 promillea, kun maksun avulla pyritään kattamaan toimilupiin ja yleisiin valtuutuksiin liittyvän järjestelmän soveltamisesta, hallinnointi mukaan luettuna, televiestintäviranomaiselle aiheutuvat kulut, kuten [lain nro 11/1998] 71 §:ssä säädetään?”

**Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu**

16 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee lähinnä sitä, onko direktiivin 97/13 6 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä sellaiselle jäsenvaltion säännöstölle, jonka mukaan yleisten valtuutusten haltijoiden on maksettava maksu, joka lasketaan vuosittain maksuvelvollisten operaattorien liiketoiminnan bruttotulojen perusteella ja jolla pyritään kattamaan yleisiin valtuutuksiin ja yksittäisiin toimilupiin liittyvän järjestelmän soveltamisesta aiheutuvat hallinnolliset kulut.

17 Tässä yhteydessä on heti alkuun täsmennettävä, että vaikka pääasiassa kyseessä olevaa kansallista säännöstöä sovelletaan sekä yleisten valtuutusten haltijoihin että yksittäisten toimilupien haltijoihin, ennakkoratkaisupyyntö koskee ainoastaan yleisten valtuutusten haltijoilta perittäviin maksuihin liittyvien direktiivin 97/13 säännösten tulkintaa.

18 Direktiivi 97/13 on – kuten sen johdanto-osan ensimmäisestä, kolmannesta, neljännestä ja viidennestä perustelukappaleesta ilmenee – osa toimenpiteitä, jotka on toteutettu telepalvelujen ja televiestintäinfrastruktuurien täydelliseksi vapauttamiseksi. Siinä perustetaan tätä varten valtuutusjärjestelmiin sovellettavat yhteiset puitteet, joiden tavoitteena on helpottaa merkittävästi uusien toimijoiden tuloa markkinoille. Näissä puitteissa säädetään yhtäältä valtuutusten myöntämismenettelyä koskevista säännöistä ja valtuutusten sisällöstä sekä toisaalta kyseisiin menettelyihin liittyvien sellaisten maksujen luonteesta tai laajuudesta, joita jäsenvaltiot voivat määrätä telepalvelualan yrityksille (ks. yhdistetyt asiat C-292/01 ja C-293/01, Albacom ja Infostrada, tuomio 18.9.2003, Kok., s. I-9449, 35 ja 36 kohta ja asia C-85/10, Telefónica Móviles España, tuomio 10.3.2011, Kok., s. I-1575, 20 kohta).

19 Yhteisiltä puitteilta, joiden perustaminen on direktiivin 97/13 tarkoitus, vietäisiin tehokas vaikutus, jos jäsenvaltiot voisivat vapaasti päättää alan yrityksiltä perittävistä veronluonteisista maksuista. Niinpä jäsenvaltiot eivät voi periä valtuutuksiin liittyvistä menettelyistä muita kuin kyseisessä direktiivissä säädettyjä maksuja (ks. asia C-339/04, Nuova società di telecomunicazioni, tuomio 18.7.2006, Kok., s. I-6917, 35 kohta ja em. asia Telefónica Móviles España, tuomion 21 kohta).

20 Kuten direktiivin 97/13 johdanto-osan 12 perustelukappaleessa todetaan, maksujen on perustuttava puolueettomiin, ketään syrjimättömiin ja avoimiin arviointiperusteisiin. Ne eivät myöskään saa olla luonteeltaan sellaisia, että ne haittaisivat markkinoiden täydellistä vapauttamista koskevan tavoitteen, johon sisältyy markkinoiden täydellinen avaaminen kilpailulle, toteutumista (ks. em. yhdistetyt asiat Albacom ja Infostrada, tuomion 37 kohta ja em. asia Telefónica Móviles España, tuomion 22 kohta).

21 Direktiivin 97/13 6 artiklassa säädetään erityisesti jäsenvaltion yleisen valtuutuksen omaavilta yrityksiltä perimistä maksuista, että yleispalvelun tarjoamiseen liittyviä maksuja lukuun ottamatta kyseisillä maksuilla on tarkoitus ainoastaan kattaa yleisiin valtuutuksiin liittyvistä menettelyistä aiheutuvat hallinnolliset kulut.

22 Artiklan sanamuodosta seuraa, että maksuilla voidaan kattaa ainoastaan neljästä hallinnollisesta toiminnasta eli sovellettavan yleisen valtuutuksen myöntämisestä, käsittelystä, valvonnasta ja täytäntöönpanosta aiheutuvat kulut.

23 Vaikka tällaiset maksut voivat kattaa niin kutsutut ”yleiset” hallinnolliset kulut, näiden kulujen on kuitenkin liityttävä ainoastaan neljään edellisessä kohdassa mainittuun toimintaan, eivätkä maksut voi siis sisältää muita tehtäviä, kuten kansallisen sääntelyviranomaisen yleistä valvontatoimintaa eivätkä etenkään määräävän aseman mahdollisen väärinkäytön valvontaa koskevia kuluja. Tämäntyyppinen valvonta ylittää näet työn, joka aiheutuu puhtaasti yleisten valtuutusten täytäntöönpanosta (ks. analogisesti direktiivin 97/13 11 artiklan nojalla perittävistä maksuista yhdistetyt asiat C-392/04 ja C-422/04, i-21 Germany ja Arcor, tuomio 19.9.2006, Kok., s. I-8559, 32, 34 ja 35 kohta).

24 Yleisiin valtuutuksiin liittyvien menettelyjen osana yrityksiltä perittäviä maksuja koskevat tiedot on direktiivin 97/13 6 artiklan sanamuodon mukaan julkaistava asianmukaisella ja riittävän yksityiskohtaisella tavalla, jotta ne ovat helposti saatavilla.

25 Direktiivin 97/13 6 artiklassa ei sitä vastoin säädetä tällaisen maksun määrän nimenomaisesta määrittämistavasta eikä sen kantamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä.

26 Edellä esitetystä seuraa, että jäsenvaltiot ovat vapaita perimään yleisten valtuutusten haltijoilta pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen maksun, jonka suuruus on määritettävä puolueettomien, ketään syrjimättömien ja avointen arviointiperusteiden nojalla, rahoittaakseen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen toimintoja, jotka liittyvät yleisiä valtuutuksia koskevan järjestelmän hallinnointiin.

27 Siitä seuraa myös, että tällaisella maksulla voidaan yksinomaan kattaa tämän tuomion 22 kohdassa tarkoitetuista hallinnollisista toiminnoista aiheutuvat kulut. Jäsenvaltioiden maksusta saamat kokonaistulot eivät saa ylittää kyseisistä hallinnollisista toiminnoista aiheutuvia kokonaiskuluja, minkä arvioiminen on ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen tehtävä.

28 Toisin kuin Telefónica väittää unionin tuomioistuimelle esittämissään kirjallisissa huomautuksissa, direktiiviä 97/13 ei kuitenkaan saa tulkita siten, että maksuvelvolliselta operaattorilta perityn maksun suuruuden ja mainitulle toimivaltaiselle kansalliselle viranomaiselle aiheutuneiden todellisten kulujen, jotka liittyvät kyseiseen operaattoriin tietyllä ajanjaksolla, olisi vastattava tarkalleen toisiaan, koska missään direktiivin 97/13 säännöksessä ei edellytetä tällaista vastaavuutta.

29 Tästä on huomautettava yhtäältä, että direktiivin 97/13 6 ja 11 artiklassa vain todetaan, että yleisten valtuutusten haltijoilta sekä yksittäisten toimilupien haltijoilta perittävien maksujen ”tarkoituksena” voi yksinomaan olla sovellettavan yleisen valtuutuksen tai yksittäisen toimiluvan myöntämisestä, käsittelystä, valvonnasta ja täytäntöönpanosta aiheutuvien hallinnollisten kulujen kattaminen. Vaikka direktiivin 11 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä toisaalta säädetään nimenomaisesti, että vaaditun maksun on oltava suhteessa tehtyyn työhön (ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat i-21 Germany ja Arcor, tuomion 39 kohta), on sitä vastoin huomautettava, että 6 artiklassa ei aseteta vaatimusta siitä, että maksuvelvolliselle operaattorille myönnettyihin yleisiin valtuutuksiin sovellettavan maksun ja näiden valtuutusten myöntämisen,

käsittelyn, valvonnan ja täytäntöönpanon edellyttämän työn olisi oltava suhteessa toisiinsa.

30 Tällainen toteamus saa lisäksi tukea valtuutusdirektiivin – vaikka sitä ei ajallisesti voidakaan soveltaa pääasiaan – 12 artiklasta, jonka 1 kohdan b alakohdassa säädetään, että yleisvaltuutusjärjestelmän toteuttamisesta johtuvat hallinnolliset maksut on määrättävä yksittäisille yrityksille oikeasuhteisella tavalla. Tästä seuraa, että kyseisessä 12 artiklassa säädetty oikeasuhteisuutta koskeva arviointiperuste liittyy hallinnollisten kulujen jakamiseen maksuvelvollisten välillä eikä yleisiin valtuutuksiin sovellettavan maksun ja tehtävän työn väliseen suhteeseen.

31 Siitä, onko jäsenvaltioilla oikeus määrittää – kuten pääasiassa kyseessä olevassa lainsäädännössä tehdään – kyseisen maksun määrä maksuvelvollisten liiketoiminnan bruttotulojen perusteella, on todettava yhtäältä, että kyse on objektiivisesta, avoimesta ja syrjimättömästä perusteesta, kuten Espanjan ja Portugalin hallitukset sekä komissio ovat unionin tuomioistuimelle esittämissään kirjallisissa huomautuksissaan korostaneet. Toisaalta kyseinen määrittämisperuste ei ole sellainen, ettei se millään tavalla liittyisi toimivaltaiselle kansalliselle viranomaiselle aiheutuneisiin kuluihin, kuten komissio on suullisessa käsittelyssä huomauttanut.

32 Direktiivi 97/13 ei näin ollen voi olla esteenä sille, että jäsenvaltiot määrittävät sen 6 artiklaan perustuvan maksun määrän maksuvelvollisten liiketoiminnan bruttotulojen perusteella.

33 Tällainen tulkinta saa lisäksi tukea valtuutusdirektiivin johdanto-osan 31 perustelukappaleesta, jonka mukaan liikevaihtoa voidaan pitää oikeudenmukaisena, yksinkertaisena ja avoimena perusteena tällaisen maksun jakautumiselle yleisten valtuutusten haltijoiden välillä.

34 Siitä, voivatko jäsenvaltiot velvoittaa yleisten valtuutusten haltijat maksamaan vuosittaisen maksun, jolla pyritään kattamaan hallinnolliset kulut, on huomautettava, että yleisten valtuutusten haltijat voidaan velvoittaa maksamaan maksu, jolla on tarkoitus kattaa yleisen valtuutuksen myöntämiskulujen lisäksi valtuutuksen käsittelystä, valvonnasta ja soveltamisesta valtuutuksen voimassaoloaikana aiheutuvat hallinnolliset kulut. Kyse on sellaisista toiminnoista aiheutuvista kuluista, joita pääsääntöisesti harjoitetaan jatkuvasti yleisen valtuutuksen myöntämisen jälkeen. Direktiivin 97/13 6 artikla ei tästä syystä voi olla esteenä sille, että yleisten valtuutusten haltijoiden maksettavaksi asetetaan määräajoittain pääasiassa kyseessä olevan vuosimaksun kaltainen maksu, jolla pyritään kattamaan yleisiin valtuutuksiin liittyvistä menettelyistä aiheutuvat hallinnolliset kulut.

35 Kaikkien edellä esitettyjen seikkojen perusteella ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että direktiivin 97/13 6 artiklaa on tulkittava siten, ettei se ole esteenä jäsenvaltion säännöstölle, jonka mukaan yleisten valtuutusten haltijoilta peritään maksu, jonka määrä lasketaan vuosittain maksuvelvollisten operaattoreiden liiketoiminnan bruttotulojen perusteella ja jonka tarkoituksena on kattaa kyseisten valtuutusten myöntämiseen, käsittelyyn, valvontaan ja täytäntöönpanoon liittyvistä menettelyistä aiheutuvat hallinnolliset kulut, kunhan kyseisen jäsenvaltion tällaisesta maksusta saamat kokonaistulot eivät ylitä näitä hallinnollisia kuluja kokonaisuudessaan, minkä arvioiminen on ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen tehtävä.

**Oikeudenkäyntikulut**

36 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (seitsemäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

**Telepalvelualan yleisten valtuutusten ja yksittäisten toimilupien yhteisistä puitteista 10.4.1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/13/EY 6 artiklaa on tulkittava siten, ettei se ole esteenä jäsenvaltion säännöstölle, jonka mukaan yleisten valtuutusten haltijoilta peritään maksu, jonka määrä lasketaan vuosittain maksuvelvollisten operaattoreiden liiketoiminnan bruttotulojen perusteella ja jonka tarkoituksena on kattaa kyseisten valtuutusten myöntämiseen, käsittelyyn, valvontaan ja täytäntöönpanoon liittyvistä menettelyistä aiheutuvat hallinnolliset kulut, kunhan kyseisen jäsenvaltion tällaisesta maksusta saamat kokonaistulot eivät ylitä näitä hallinnollisia kuluja kokonaisuudessaan, minkä arvioiminen on ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen tehtävä.**

Allekirjoitukset